

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

ΤΑ ΚΑΛΑΝΤΑ

(ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ)

Ναπολιάν Λαπαθιώτης

‘Από πολύ πρωί, σχεδόν προτού νά βγει ο ήλιος, είχαν πάει οσάρα βλη τη γειτονιά, και είχαν πει τὰ κάλαντα σ’ όλα τὰ γύρω σπίτια. Δέν είχαν αφήσει πόρτα, μάντρα, μαγαζί, νά μή χτυπήσουν...

— Νάν τὰ πούμε; Νάν τὰ πούμε;...
‘Ως τὸ μεσημέρι, ἢ βόλτα τους ἦταν τελειωμένη. Καὶ μὴν ἔχοντας ποῦ ἄλλου νά πάνε, πήγαιναν ξανά στὰ ἴδια σπίτια.

‘Ηταν ὁ Μῆτσος, ὁ Τάσος κ’ ὁ Λευτέρης—αὐτὸ ποῦ τραγουδοῦσαν— κ’ ὁ Γιῶργος μὲ τὸ τρίγωνο, κ’ ὁ Κῶ-

τος ποῦ βαρούσε τὴ φουσαρόμνικα.
Κ’ ἡ δουλειὰ εἶχε πάει φῖνα. Οἱ τσέπες τους ἦταν βαρεῖες ἀπὸ δεκάρες κ’ ἀπὸ φράγκα.

Εἶχαν τῶσους γνωστοὺς, παντοῦ! ‘Ολες οἱ γυναῖκες τοὺς ἤξειραν, ὅλος ὁ κόσμος, σχεδόν, τοὺς ἀγαποῦσε: Δέν ἦταν σπίτι, ποῦ νά μὴν εἶχαν κάνει, κάποτε, θελήματα—μαγαζί, ποῦ νά μὴν εἶχαν, κάποτε, δουλέψει...

‘Ὡς κ’ ὁ μπάριμα-Στάθης, ὁ μπακάλης, ὁ γκρινιῆρας, ποῦ τοῦχαν σπᾶσει κάποτε τὰ τζάμια, ἔδωλε καὶ τοὺς ἔδωσ’ ἕνα διαφραγκόν...

Κατὰ τὴς δυὸ τ’ ἀπόγεμα, ἀφοῦ τοῖμισαν λίγο φαί, στὸ πόδι, ἀποφάσισαν νά ξαναοἰχτοῦν καὶ σ’ ἄλλες γειτονιές.

‘Ο Κῶτος, ποῦ ἦταν γενικός ταμίας τους, εἶχε τὴ σοφὴ ἰδέα, γιὰ νά μὴ βαροῦν ἢ τσέπη του, νά μαζέψει ὀλη τὴ γαζέτα, καὶ νά τὴν πᾶει σ’ ἕναν καπνοπώλη, νά τὴν κάνει, δολόληρη, χαρτί...

Δέν τραγουδοῦσαν καὶ πολὺ καλά—ἀλλὰ, σ’ αὐτές τὴς περιστάσεις, ἡ πρόθεσις εἶναι τὸ πᾶν! Κ’ ἐκεῖνοι ποῦ τοὺς ἀκούγαν, δέν εἶχαν, βέβαια, ἀπαίτησι γ’ ἀκούσων καὶ Καραῖο! ‘Ἔφτανε ποῦ τᾶλεγαν, ἀπλῶς, γιὰ τὸ καλῶς...

Καὶ τὸ βράδι τοὺς βόηκε μα κρούα, στὴν ἄλλη ἀκρὴ τῆς Ἀθήνας.

Βραχυσιασμένοι, κατακουρασμένοι, ἔκατσαν σ’ ἕνα ζαχαροπλαστεῖο νά ξεκουραστοῦν. ‘Η ἐσοδεία ἦταν τόσο ἀρθρονή, ὥστε σκέφτηκαν πῶς εἶχαν τὸ δικαίωμα κ’ αὐτοὶ νά τὸ ρέξουν λίγο ὄξω, μὰ κ’ ἡ περίστασις τὸ εἶχε φέρεῖ ἔτσι. ‘Απ’ τοὺς κουραμηδέες προχώρησαν στὸς μπακαλαδέες καὶ τὰ γαλατομπούεκα—ὥποτε δὲν μπορούσαν νά χωρέσουν ἄλλο...

Κ’ ἐπειδὴ ἕνα ἔξοδο φέρνει ἀμέσως τ’ ἄλλο, ἀποφάσισαν νά πάνε καὶ στὸν κινηματογράφο.

Μπήκαν μέσα, μὲ τὸ τρίγωνο καὶ μὲ τὴ φουσαρόμνικα, χωρὶς νά ξεαίρουν τί ταινία εἶται, καὶ κάθησαν μπροστὰ, στὴς πρώτες θέσεις, ποῦ ἦταν ἀδειανές.

‘Η ταινία παρᾶστανε κινηγητὰ, ἀπαγωγές, ληστεῖες. ‘Ἐνα μικρὸ παιδί ἦταν ὁ ἦρωας. Αὐτὸς γινόταν ὁ ἀνέλπιτος σωτήρας, κ’ ἔκανε θαύματα πραγματικὰ θαλληπραξίαις...

‘Η σάλα ἦταν γιομάτη κόσμο: Φαντῶρα, ναῦτες καὶ πολίτες, στραμμένοι ὀλο, ἀφᾶδην-μύδην, παρακολουθοῦσαν τὴν ταινία, καὶ χειροκροτοῦσαν κάθε φορὰ ποῦ ὁ μικρὸς νηκυῖος ἢ κατάφερε κανένα νέο κόλπο, εἰς βάρος τῶν ὀχτῶ ἀγριανθρώπων, ποῦ εἶχαν κλέψει μὲ τὴ βία μὰ κοπέλλα, γιὰ νά μάθουν κάποιον μυστικόν...

‘Όταν τελείωσε ὁ κινηματογράφος—ἐπειδὴ ἦταν νωρὸς ἀκόμα—ἔμειναν καὶ στὴ δεύτερη παράστασι.

‘Ηθελαν νά ξαναοἰδῶνε τὴν ταινία, ποῦ τοὺς εἶχε δώσει τόσες συγκινήσεις. Καὶ τὴν ξαναοἰδῶναν πάλι, ξαναπενθῶντας ἀπ’ τὴς ἴδιες περιπέτειες, καὶ ξαναδοκιμάζοντας τὴς ἴδιες συγκινήσεις—ὥσπου ξανατελείωσε, ὑπὸ τὰ γενικὰ χειροκροτήματα, καὶ τὸ πανὶ τοὺς εἶπε «Καλὴ νύχτα»...

‘Η ὥρα ἦταν δώδεκα καὶ τέταρτο. Τότε ἀποφάσισαν νά γυρίσουν σπίτι τους. Κ’ ἐπειδὴ, σ’ αὐτὸ τὸ μεταξύ, εἶχαν ξαναπεινάσει, κάθησαν πάλι, σ’ ἕνα μαγαζί, κ’ ἔφαγαν πέντε πιτάτα λουκουμάδες.

Καὶ ἔβρισθον γιὰ τὴ γειτονιά τους, χοροπηθῶντας καὶ κάνοντας ἀστεῖα, βαρβάντας καρπαζιές ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, μὲ φωνές καὶ μὲ κινηγητὰ...

Κ’ ἐνὸς προχωροῦσαν ἔτσι, ἀφοῦ εἶχαν στρίψει ἕνα σωρὸ γωνιές, ξαφνικὰ ἀνακαλύψαν πῶς εἶχαν χάσει τὸ δρόμο...

Γύρω τους, τώρα, δέν ὑπῆρχαν σπίτια—ἀλλὰ ἕνας κάμπος, βαθὺς καὶ σκοτεινός, ποῦ ποτὲ τους δέν τὸν εἶχαν ξαναεἶδῃ...

Σταμάτησαν τὴς τρέλλες τους μὲ μᾶς, καὶ κοιταχτήσαν κ’ οἱ πέντε μ’ ἀπορία...

Δέν περπατοῦσαν πᾶ σὲ δρόμο, ἀλλὰ περνοῦσαν μὲσ’ ἀπὸ χωράφια, καὶ τὰ πόδια τους βουλιᾶζαν μὲσ’ στὸ χῶμα, ποῦ φαινόταν σὰν ὑγρὸ ἀπ’ τὴς βροχές.

Δέν ὑπῆρχε γύρω τους τίποτε, παρὰ, ποῦ καὶ ποῦ, ὁ ἴσκιος ἐνὸς δέντρου. Τ’ ἄστρα ἔλαμπαν ψηλά, στὸν οὐρανόν, κ’ ἡ ἀστροφεγγιὰ τους ἦταν τόσο δυνατὴ, ποῦ προχωροῦσαν μὲσ’ στὰ σκοτεινὰ, χωρὶς νά ξεαίρουν κατὰ ποῦ βαδίζον, ἀλλὰ καὶ δίχως νά παραπατᾶνε...

Καὶ στὰ χεῖρα τους δέν κρατοῦσαν πᾶ, ὅστε τὸ τρίγωνο, ὅστε τὴ φουσαρόμνικα. Ἀντὶ ὅμως, νά βάλουν τὴς φωνὲς καὶ νά γυρίσουν, νά ψάξουν στὸ δρόμο—αὐτὸ τὸ πρᾶμα, τὸ ποῦν παράξενο, τοὺς φαινόταν τόσο φυσικόν, ποῦ δὲ σκέφτηκε κανένας νά μιλῆσει...

Περπατοῦσαν σιωπηλοὶ κ’ ἐκστατικοί, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸν ὄριζοντα, μ’ ἐμπιστοσύνη, δίχως νά φοβῶνται... Μόνον ποῦ τώρα, δίχως νά τὸ θέλουν καὶ δίχως νά σκερτοῦν γιὰτὶ τὸ κάνουν, ἦταν κ’ οἱ πέντε τους πιασμένοι ἀπ’ τὰ χεῖρα.

‘Η ἡσυχία ἦταν τόσο ἀπόλυτη, ὥστε οἱ καρδιές τους, ποῦ χτυποῦσαν, ἀκούγότουσαν μ’ ἕναν ἦχο οὐσμικὸ καὶ κρυσταλλένιο.

Κ’ ἐνὸς προχωροῦσαν, τὸ σκοτὸς ἄρχισε νά γίνεται λιγώτερο. Θᾶλεγε κανένας, πῶς ἄρχιζε νά ἡμερῶναι. Καὶ τότε εἶδαν πῶς, τὸ φῶς αὐτὸ, ἦταν τὸ φῶς ἐνὸς μεγάλου ἀστρου, ἐνὸς μεγάλου ἀστρου δυνατοῦ, ποῦ ξεχωρίζε ἀνάμεισ’ ἀπὸ τ’ ἄλλα, σ’ ἐντύση, σὲ γλῶσσα καὶ σὲ πάθος, ὅπως ξεχωρίζει τὸ βιολί, μὲσ’ στοὺς ἄλλους ἦχους τῆς ὀρχήστρας!

Καὶ προχωροῦσαν πρὸς τὸ φῶς, αὐτὸ, μαγεμένοι καὶ σὰν ἠνωτισμένοι, δίχως νά νοιάζονται καθόλου ποῦ πηγαίνουν, μὲ τὴν καρδιά πλημμυρισμένη εὐτυχία, σὰν νῆσαν πει, χωρὶς νά καταλάβουν, κάποιο γλυκὸ κ’ ἄλλόκοτο κρᾶσι...

Αὐτὸ τὸ κρᾶσι βάσταξε, δέν εἶσιν πῶση ὄρα.

Κ’ ἔπειτα εἶδαν κάποια λάμψη ποῦ τρεμόδῳνε, σ’ ἕνα μικρὸ σπιτάκι, μακρῶς.

‘Ηθελαν, δέν ἤθελαν, τὸ

πόδια τους τοὺς ἔφεραν ἐκεῖ.

Κ’ ἐνὸς πλησίαζαν, ὁ πρῶτος ἦχος πούτρωσε στ’ αὐτιά τους, ἦταν σὰν ἕνα πᾶσο μουγκρητὸ, σὰν ἕνα βέλασμα προβάτων μακρινόν, κ’ ἡ μαλακὴ φωνὴ μῆς ἀγέλαδας...

Τότε κατάλαβαν πῶς ἡ μικρὴ ἐκεῖνη μάντρα, ἦταν μιὰ φτωχικὴ μικροῦλα στάνη—καὶ στὸ βάθος τῆς μικρῆς ἐκείνης στάνης μὲ μικροῦλα ἔβληνε καλύβα.

Καὶ καθὼς προχώρησαν νά μπῶνε μὲσ’ στὴ μάντρα, γιὰτὶ μιὰ δυνάμη παρᾶξενη τοὺς ἔπρωχε, εἶδαν κόσμο συναγμένο μέσα. Κι’ ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος ἦταν πολὺ ἀλλιώτικα ντυμένος. ‘Ηταν ζωσιμένοι τὸ κορμί του μὲ προβιές, κ’ εἶχε τοὺς ὄμιους καὶ τὰ πόδια του γυμνά.

Τότε θέλησαν νά προχωρήσουν παραμέσα. Πλύστησαν μὲσ’ ἀπ’ τοὺς ἀμύλητους ἀνθρώπους, ποῦ στεκόσανε τριγύρω σὸν ἀγάμντα, κ’ οἱ περισσότεροὶ ἦταν γονατισμένοι—κ’ ἔφτασαν ὡς τὴν πόρτα τῆς καλύβας.

Στὴν ἀρχὴ δὲ μπόρεσαν νά διακρίνουν τίποτε. Τόσο πολὺ τοὺς θάμπωσε τὸ δυνατὸ τὸ φῶς, ποῦβγαῖνε ἀπ’ τὰ βᾶθη τῆς καλύβας. Ἐπειτα, ὅμως, σιγά-σιγά συνήθησαν, κ’ ἄρχισαν νά βλέπουν καθαρά.

‘Η καλύβα ἦταν φωτισμένη, ἦταν πλημμυρισμένη ἀπὸ φῶς, χωρὶς νά φαίνεται ὀδύελα, στὸ μάτι, ἀπὸ ποῦ ἔρχοταν τόση λάμψη! Κοίταζαν μὲ μάτια θαμπωμένα, καὶ δὲ μπορούσαν νά τ’ ἀνακαλύψουν...

Εἶδαν τότε, στὴ μέση τῆς καλύβας, καθισμένη ἡχώμα μιὰ γυναῖκα. Τὸ πρόσωπό της δὲ φαινό-

‘Η Γέννησις τοῦ Χριστοῦ (Μωσαϊκὸ τοῦ 13ου αἰῶνος στὴ Σάντα Μαρία τῆς Ρώμης)

τανε διόλου. Στην άγκυλιά της εχ' ένα μορφό.

Ήταν καθισμένη χάρω, σ' ένα παχύ, χοντρό δεμάτι άγερα, κ' ήταν προσολομένη στο μορφό της. Δέ σκίωνα τέ μάτια από πάνω του. Δίπλα της στεκόταν ένας άντρας, πού, κ' αϊτός, ήταν ντυμένος σάν τους άλλους, με μιά προδιά στη μέση, και ξεπόλητος.

Κ' ο δού κοιτούσαν με λαχτάρα τό μορφό. Τότε ή γυναίκα σκίωσε τά μάτια, και μιά στιγμή τά κάρφωσε στό πλήθος. Φαινόταν νέα και πολύ όφραία, με μάτια τρυφερά και πονεμένα—μάτια τόσο γιομάτα καλωσύνη, πού τά παιδιά κατάλαβαν ήμέσως, πώς έπρεπε κ' αυτά να γονατίσουν...

Έγγραν και τά πέντε στη σειρά, κ' ή καρδιά τους χτυπούσε δυνατά. Ένοιθαν τώρα μιά παράξενη λατρεία, μιά καινούργια κ' ανεξήγητη λατρεία, δίχως να μπορούν να πούνε λέξη, σά να τους είχαν πάρει τή μιλιά!

Δέν άκουγόταν τίποτ' άλλο, στην καλύτε, παρά τό βέλασμα των ήμερων προβάτων, πού πλάγιαζαν τριγύρω στη γυναίκα, κ' είχαν άκουμπισμένα τά κεφάλια τους, στά γονάτια της και στη μαύρη της ποδιά.

Κ' ήταν, παντού, σά μιά πανωρία μουσική, σά μιά άόρατη, μεγάλη άρμονία, λές κ' όλα τραγουδούσαν, δίχως ήχους, ένα βαθύ κ' αβύθιο σκοπό.

Και τά παιδιά έγγραν τό κεφάλι κ' άκούμπισαν τό μέτωπο στό χώμα.

Κ' ενώ ήταν σκιμμένα έτσι, χάρω, και τά γέιλη τους φιλούσανε τό χώμα, άκουσαν, άξαφνα, σάν ποδοβολητά άλόγων.

Σήκωσαν τότε τά κεφάλια τους και κοίταξαν. Και είδαν, πίσω τους, στην είσοδο της μάντρας, να ξεπεφούν τρεις όφραιο άντρες, άκόμα πού παράξενα ντυμένοι.

Φορούσαν ρούχα βελουδένια, κ' είχαν άπάνω, κεντημένα με χρυσάφι, τ' άστρα, και στη μέση τό φεγγάρι. Στ' αυτιά τους ήταν περασμένα σκουλαρίκια, και κουβαλούσανε πολύτιμα κουτιά, σκαλισμένα, γύρω-γύρω, με ζεντέρια.

Μόλις ξεπέεψαν, προχώρησαν κ' οι τρεις, κ' έστρεσαν ως την πόρτα της καλύτες. Έπεσαν τότε χάρω, και προσκύνησαν. Κι' άφου φίλησανε τό χώμα και προσκύνησαν, σηκώθηκαν και στάθηκαν στη μέση. Κι' άνοιξαν τά πολύτιμα κουτιά.

Κι' όλος ό τόπος γίωμενε άρώματα μεθυστικά κ' άλλόκοτα λιβάνια, πού σκέπασαν τή μυρωδιά του σταύλου, και τή άπορορά της κοριάζς—κ' έκαμον τή φτωχή μικρή καλύτε, να μωσκοβολάει σά ναός...

Κ' έβγαλαν μέσ' άτ' τά κουτιά φανταχτερά στολίδια—ρομπίνια και τοπάκια κ' άμειθύστους, και περιδέματα διαμαργαριάρια—και τ' άκούμπισαν στις γυναίκας τήν ποδιά...

Και τά παιδιά σηκώσανε τά μάτια τους, και ξανακοίταξαν μπροστά τους, θαμωμένα...

Και καθώς άνοιξαν τά μάτια να κοιτάξουν, βρέθηκε, τό καθένα, μέσ' στα ρούχα του, στό φτωχικό συνηθισμένο του κρεβάτι...

Τότε, τό καθένα χωριστά, είπε, μέσ' στα βάθη της ψυχής του, πώς δι' αυτά, τά είχε δει μέσ' στ' όνειρό του... Και γι' αυτό, τό βράδι πού ξαναόσμιζαν, δέν έκαμαν ολότελα κούνετα.

Έπειδή, βλέπεις, τά παιδιά, δέν εινε σάν καί μās, τους πού μεγάλους, πού φλυαρούμε διαρκώς τό καθετί, και ξαναλέμε, ό,τι είδαμε σάν όνομα μας. Έκείνα δέν τό σιχτήν ποτέ, ούτε τό σχολιάζουν μετά τους.

Κ' έξ άλλου, τό ξεχνούν τήν ίδια μέρα...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΑΛΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Τό ρόδο κ' ή γυναίκα έχουν κοινό προτέρημα τήν όμορφιά και κοινό έλάττωμα τό άγκάθι. Τό άγκάθι της γυναίκας εινε ή γλώσσα της.

Λούμπιακ πού δέν έχει ισχυρό χαρακτήρα, εινε όμοιος των έλαττωμάτων του και όθμα των άρετών του.

Π τ1-Σ έν

ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΚΑΙ ΒΕΝΕΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ό Μπασά και τά χαρτιά. Γιατί έχασε. Τέ χαρτοπαίγνια κ' ή έκκλησία. Ό ιππέτης δε Σεβρέζ στό βασιλικό τραπέζι. Τά άδεια φαγητά. Μιά έξυπνη άπάντησις. Πότε γεννήθηκε Ό Χριστός. Ό Βασιλεύς Γεώργιος και τά Χριστούγεννα. Ό Γαβριηλίδης περί της έορτής των Χριστούγενών.

Ό Μπασάβ, πρόεδρος του δικαστηρίου της Ντιζόν, είχε περάσει όλη τή νύχτα των Χριστούγενών χαρτοπαίζοντας και δέν έπέστρεψε στο σπίτι του παρά στις πέντε τό πρωί.

Στενοχωρημένος έξομολογήθηκε στη γυναίκα του ότι είχε χάσει χιλιάδες πεντακόσιες επιστόλες (νόμιμα της έποχής).

Η γυναίκα του, άμα άκουσε ότι έπαιξε όλη τή νύχτα, τον ρώτησε έκπληκτη :

— Πώς ; Όσοτε δέν πήγες διόλου στην έκκλησία, γιά ν' άκούσεις τή λειτοργία των Χριστούγενών ;

— Όχι, άγάπη μου, άπάντησε ό Μπασάβ.

— Δυστυχισμένο... Πώς ήθελε, τότε να κερδίσεις ;

— Μιά κ' αϊτός, άγάπη μου, πού υποβ' τά κέρδισε, δέν πήγε επίσης στη λειτοργία.

Όταν ήταν έξόριστος στην Άγκυλία ό Ιπότης δε Σεβρέζ, είχε προσκληθή τά Χριστούγεννα σε γεύμα, από τον Βασιλέα, κατά τό άπαράδατο έθιμο της Άγγλικής Αίλης.

Σύμφωνα με τήν έθιμοτυπία, οι άξιωματούχοι τά Χριστούγεννα σεβρίζουν τον Βασιλέα γονατίοι.

Ό Κάρολος έπέστησε τήν προσοχή του Ιπότη στο έθιμο αυτό και τό εγχαρτήρισε ως ένδειξη σεβασμού, πού δέν γινόταν γιά κανέναν άλλον ήγεμόνα.

— Μεγαλειότατε, του άπάντησε τότε ό δε Σεβρέζ, βρίσκοντας άφορημά να ξεθυμάνη γιά τήν άσχημη κούβια, έχω ένόμιμα πώς οι άξιωματούχοι σας γονατίζουν γιά να σας ζητήσουν ουγγυώνη γιά τά... καιιά φαγητά πού σας σεβρίζουν!...

Στό σχολείο ή δασκάλα έρωτά πότε γεννήθηκε ό Χριστός.

Και ή Βάσσα, έφαρμασμένη γιά τήν άπλη έρώτη, φωνάζει :

— Μά... τά Χριστούγεννα, κυρία !

Ό άποθανών στρατηγός Βάσσος, διηγείτο τό έξής ανέκδοτο του μακαρίτου Βασιλέως Γεωργίου του Α'.

— Καμμιά έορτή, έλεγε ό Γεώργιος στό Βάσσο, δέν αισθάνομαι τόσο βαθειά όσο τήν έορτή των Χριστούγενών. Τήν ήμερα αυτή θέλω να με-

νο μόνος μου, με τή γυναίκα μου και τά παιδιά μου, γιά να τήν γιορτάσω και να τήν αισθάνομαι δίως θέλω έχώ.

— Και όταν σ'ας άπασχολούν διάφορα ζητήματα, Μεγαλειότατε ;

— Τότε!... Τότε... μεταθέτω τήν έορτή !

— Για τήν Πρωτοχρονιά ή τή Θεοφάνεια ; ρώτησε ό Βάσσος.

— Μιά φορά τήν γιορτάσα στις... 17 Ιανουαρίου ! άπάντησε ό Γεώργιος.

Ό Γαβριηλίδης έκανε τον έξής αυλολογισμό :

— Θρησκεία θά πη άγνόησε. Τά Χριστούγεννα εινε ή βάση της χριστιανικής θρησκείας, γιατί εινε ή ήμερα της γεννήσεως του Θεού. Και δίως κατέπεσαν εις ήμεραν φαγητού και απολαύσεως καί πόνου.

Ό άνθρωπος λατρεύει τό Θεό με τό στομάχι του!... Και έν τού-αυτή περιπτώσει, γιατί ό κόσμος να πγαίνει σήμερα στις έκκλησίες και να μ'ην πγαίνει στα ξενοδοχεία ;

— Μά από τήν έκκλησία, εκεί καταλήγει έπειτα, του έπινε ό μακαρίτης Φαρμακίδης.

— Κι' από τό έστιατόριο στό Γουάστερ Κλάβετ! άπάντησε ό Γαβριηλίδης και συνέχισε μελαγχολικά : Ίδού ή κατάληξις της αντίληψεως του άνθρώπου από τήν ένανθρώπιση και τή θυσία του Σωτήρος !

Άγγελοι μετά ποιμένων δοξολογοΐσι...

